

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

14 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Boico Victor, Diaconu Iurie,

examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul-șef interimar al Procuraturii de circumscripție Cahul, Caragherghi Mariana și de către avocatul Saganscaia Oxana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2022, în cauza penală în privința lui,

Niculița Vadim

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 26.10.2021 – 15.04.2022;

Instanța de apel: 05.05.2022 – 20.06.2022;

Instanța de recurs: 09.09.2022 – 14.12.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central din 15 aprilie 2022, pronunțată în urma examinării cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Niculița Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa în formă de închisoare pe termen de 07 luni, în penitenciar de tip semiînchis, în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită în privința lui Niculița Vadim a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că Niculița Vadim, nedeținând permis de conducere, încălcând prevederile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 131 din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, care prevede că, pe drumurile publice pot conduce autovehicule numai persoanele care posedă permis de conducere de categoria sau subcategoria corespunzătoare autovehiculului ori dovada înlocuitoare, cu drept de circulație, a permisului și prevederile art. 10 pct.2) lit. a) și art. 11 lit. j) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.06.2009, conform cărora:

persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea lucrătorului de poliție, polițistului de frontieră, ofițerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, și respectiv: „conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei”, la data de 11.10.2021, în jurul orelor 02:40, deplasându-se pe drumul R-32, la intersecție cu traseul ce duce spre aeroportul din mun. Cahul, conducând mijlocul de transport de model „Renault Megan”, cu numărul de înmatriculare JIG971, nu s-a isprăvit cu conducerea automobilului și a tamponat mijlocul de transport de model “DAF” xxxxxx, condus de către Tîmciuc Iurie. Astfel, în procesul documentării faptului accidentului rutier, ambilor conducători ai mijloacelor de transport li s-a propus de către colaboratorii de poliție a INSP a IGP al MAI să treacă testarea alcoolscoptică cu folosirea analizatorului a concentrației de etanol de model „Drager Alcotest 6820”, la ce șoferul Niculița Vadim, a refuzat categoric, precum și a refuzat de la colectarea probelor biologice în cadrul acestui examenul medical.

Instanța a constat că prin acțiunile sale intenționate Niculița Vadim, a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conform semnelor de calificare: „Refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere”.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel, la 29.04.2022, de către inculpatul Niculița Vadim și avocatul Saganscaia Oxana, prin care au solicitat casarea sentinței Judecătoriei Cahul sediul central din 15.04.2022, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care să fie aplicată în privința lui Niculița Vadim, munca neremunerată în folosul comunității în limitele art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

3.1. În sprijinul apelului declarat inculpatul și apărătorul au invocat, că pedeapsa este prea aspră și neîntemeiată. La examinarea cauzei în instanța de fond inculpatul s-a căit sincer, a declarat toate circumstanțele cauzei. Inculpatul și apărătorul, cât și acuzatorul de stat, au solicitat să fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. Instanța nu a ținut cont de faptul că anterior în anul 2005 a fost condamnat în timpul minoratului, la vârsta de 16 ani. Consideră că acest fapt nu poate sta la baza sentinței de condamnare ca o circumstanță agravantă.

La stabilirea pedepsei instanța de judecată nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, că la locul de trai se caracterizează pozitiv, are la întreținere 3 copii minori, nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru.

Consideră că pedeapsa este prea aspră, deoarece fiind la evidență la Biroul de Probațiune o perioadă îndelungată, nu va putea pleca la muncă peste hotarele țării, unde are încheiat contract de muncă, care îi asigură un venit stabil și întreținerea familiei sale.

În drept apelul este întemeiat pe prevederile art. 437-445 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2022 a fost admis apelul declarat de inculpatul Niculița Vadim și avocatul Saganșcaia Oxana, a fost casată parțial sentința Judecătoriei Cahul sediul central din 15 aprilie 2022, în partea stabilirii pedepsei, cu adoptarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Inculpatului Niculița Vadim, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în conformitate cu art. 90 Cod penal, s-a suspendat condiționat executarea pedepsei închisorii de către inculpatul Niculița Vadim, cu stabilirea terenului de probațiune cu durata de 2 ani, cu obligarea de a nu-și schimba domiciliul fără consimțământul organului de probațiune.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. Pentru a pronunța decizia instanța de apel a constatat, că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe administrate la faza urmăririi penale și de instanța de fond, și care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborarea lor, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală. La momentul judecării cauzei și pronunțării sentinței, instanța de fond corect a calificat infracțiunile pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conform indiciilor calificativi: refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoptică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere ”.

Verificând aspectele de drept operate de instanța de fond la stabilirea și individualizarea pedepsei pentru inculpatul Niculița Vadim, instanța de apel a reținut, că inculpatul Niculița Vadim a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pentru care prima instanță, dând eficiență prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-a stabilit pedeapsa în formă de închisoare pe termen de 7 luni, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe termen de probațiune de 4 ani.

Totodată, instanța de apel a menționat, că instanța de fond, la aplicarea pedepsei inculpatului, n-a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, a derogat de la normele ce instituie criteriile de individualizare a pedepsei, și neîntemeiat i-a stabilit o pedeapsă prea aspră, aproape de limita maximă prevăzută de sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Astfel, că la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei inculpatului Niculița Vadim, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 se califică ca infracțiunea ușoară, de motivul acesteia, personalitatea inculpatului Niculița Vadim se prezintă a fi una relativ pozitivă, este caracterizat pozitiv, are la întreținere 3 copii minori, este angajat în muncă peste hotarele țării, anterior a fost judecat: în timpul minoratului prin sentința Judecătorei Cahul din 23.08.2005 a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 06 luni închisoare, suspendată pentru 1 an termen de probă; prin sentința Judecătorei Cahul din 17.12.2009 a fost încetat procesul penal în baza art. 362 alin. (1) Cod penal, fiind eliberat de răspundere penală conform art. 55 Cod penal /f.d.42/; a fost tras la răspundere contravențională de 8 ori /f.d.40/; a manifestat căința sinceră și a realizat consecințele negative ale faptei săvârșite, nu prezintă pericol pentru societate, este stabilită o circumstanță atenuantă – căința sinceră; ține cont de lipsa circumstanțelor agravante, de comportamentul acestuia de înainte și după săvârșirea infracțiunii; consideră necesar de a-i aplica pedeapsa mai blândă, ceva mai apropiată de limita minimă, în formă de închisoare pe termen de 06 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a statuat, că ținând cont de circumstanțele sus-menționate, a considerat posibil de a micșora termenul pedepsei cu închisoarea și termenul de probațiune, or, prima instanță stabilind pedeapsa maximă prevăzută de lege și termenul de probațiune aproape de limita maximă, nu a motivat această soluție, nu a ținut cont de principiul proporționalității și echității pedepsei penale.

Apreciind influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului Niculița Vadim, s-a conchis inaplicabilitatea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare:

5.1. Procurorul-șef interimar al Procuraturii de circumscripție Cahul, Caragherghi Mariana, invocând incidența pct. **6)** și **10)** a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2022, în privința inculpatului Niculița Vadim, cu menținerea sentinței primei instanțe, deoarece apelul a fost găsit admis.

În motivarea recursului ordinar declarat a invocat că:

- instanța de apel a stabilit o pedeapsă prea blândă, care nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale;

- la aplicarea pedepsei instanța de apel nu a ținut cont de:

a) circumstanțele cauzei;

b) gravitatea infracțiunii săvârșite, și anume că inculpatul Niculița Vadim a comis o infracțiune intenționată, care conform art. 16 alin. (2) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare;

c) personalitatea inculpatului și anume că, potrivit caracteristicii eliberată de șeful interimar al Inspectoratului de Poliție Cahul, domnul Orlov Alexei, Niculița Vadim se caracterizează pozitiv la locul de trai (f.d.41). Conform revendicării, Niculița Vadim, a fost anterior judecat: în timpul minoratului prin sentința Judecătorei Cahul din 23.08.2005 a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 06 luni închisoare, suspendată pentru 1 an termen de probă; prin sentința Judecătorei Cahul din 17.12.2009 a fost încetat procesul penal în baza art. 362 alin. (1) Cod penal, fiind eliberat de răspundere penală conform art. 55 Cod penal (f.d.42). Conform cazierului contravențional, inculpatul Niculița Vadim a fost anterior tras la răspunderea contravențională în baza art. 354 alin. (1), art. 236 alin. (2), art. 231 alin. (2), art. 231 alin. (2), art. 236 alin. (2), art. 229 alin. (3), art. 229 alin. (2) și art. 242 alin. (1) Cod contravențional (f.d.40);

d) comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii, și anume că chiar dacă inculpatul a recunoscut faptele imputate și se căiește sincer, circumstanțele date nu demonstrează că inculpatul într-adevăr a conștientizat gravitatea infracțiunilor săvârșite și s-a pornit pe calea corijării.

- consideră că pedeapsa aplicată lui Niculița Vadim de către instanța de apel prin micșorarea termenului pedepsei cu închisoarea și termenului de probațiune, va fi apreciată ca atitudinea tolerantă a statului față de aceste categorii de infracțiuni, ce va submina încrederea societății în eficiența și echitatea justiției.

5.2. Avocatul Saganscaia Oxana în numele inculpatului, fără a invoca nemijlocit incidența unui temei prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței Judecătorei Cahul din 15.04.2022 și deciziei Curții de Apel Cahul din 20.06.2022, în privința lui Niculița Vadim, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii cu aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în limitele art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

În motivarea recursului ordinar declarat a invocat că:

- instanța de judecată Cahul, atât și Curtea de Apel Cahul la stabilirea pedepsei au aplicat inculpatului Niculița Vadim, o pedeapsă prea aspră și nu a luat în considerație principiile individualizării pedepsei penale;

- prin apelul declarat a solicitat să fie aplicată o pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în limitele art. 264¹ alin. (4) Cod penal;

- la stabilirea pedepsei, instanța de judecată nu a luat în considerație personalitatea inculpatului Niculița Vadim, și faptul, că acesta la locul de trai este caracterizat pozitiv, nu stă la evidență medicilor narcolog și psihiatru, are la întreținere 3 copii minori, nu este angajat în câmpul muncii în Republica Moldova și nu dispune de un venit stabil, în așa circumstanțe a fost nevoit să plece la câștig peste hotarele țării și în acest sens la 04.05.2021 a încheiat un contract de muncă în Anglia;

- pedeapsa stabilită inculpatului Niculița Vadim, prin sentința din 15.04.2022 și decizia Curții de Apel din 20.06.2022, le consideră nemotivate și prea aspre.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Din conținutul recursului declarat de procuror, se constată că recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și pentru că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Totodată, din conținutul cererii de recurs ordinar declarată de către avocatul Saganscaia Oxana în numele inculpatului, se constată că recurentul nu invocă vreun temei de drept concret din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă reieșind din motivarea acestuia reiese că apărarea își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalându-se temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede

că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Potrivit criticilor procurorului prin decizia instanței de apel inculpatului, i s-a stabilit pedeapsă necorespunzătoare faptei și circumstanțelor stabilite, considerând că pedeapsa este prea blândă, iar avocatul Saganscaia Oxana – că inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, și nu a fost admisă solicitarea apărării privind aplicarea pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs, invocat de procuror, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că „*hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază*”, Colegiul penal în urma cercetării materialelor cauzei constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată și-a întemeiat soluția privind casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei, prin care inculpatului Niculița Vadim, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa de închisoare pe un termen de 6 luni, suspendând condiționat executarea acesteia, conform art. 90 Cod penal, cu stabilirea terenului de probațiune de 2 ani, concluzie la care a ajuns instanța de apel în urma verificării probelor apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală și a circumstanțelor cauzei, conformându-se cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, a emis o decizie care cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, și în partea contestată de recurenți în prezentul recurs, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în respectiva decizie.

Procurorul, în textul recursului ordinar declarat invocă *admiterea erorii de fapt* care, potrivit acestuia, *a afectat soluția instanței de apel*, în sensul dat, Colegiul penal, reiterează că în conformitate cu pct. 11¹ art. 6 Cod de procedură penală, *eroare gravă de fapt*, reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Tot aici, instanța de recurs ordinar constată că deși, procurorul, a semnalat temeiul dat de casare, nu a concretizat care este eroarea admisă de instanța de apel, prin ce se confirmă aceasta, mai mult nu expune nici o argumentare în susținerea respectivului, fiind invocat formal, iar instanța de recurs nu este competentă să-l completeze din oficiu și prin urmare, temeiul de casare invocat nu-și găsește confirmarea și urmează a fi respins.

Verificând materialele dosarului în raport cu alegația procurorului privind blândețea pedepsei, Colegiul penal statuează că instanța de apel la individualizarea pedepsei penale a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal în coraport cu prevederile art. 90 Cod penal și art. 364¹ Cod

de procedură penală, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Implicit, la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului Niculița Vadim, instanța de apel a avut în vedere gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 se califică ca infracțiunea ușoară, motivul acesteia, personalitatea inculpatului Niculița Vadim ce se prezintă a fi una relativ pozitivă, este caracterizat pozitiv, are la întreținere 3 copii minori, este angajat în muncă peste hotarele țării, anterior a fost judecat: în timpul minoratului prin sentința Judecătorei Cahul din 23.08.2005 a fost condamnat în baza art. 264 alin. (2) Cod penal, la 06 luni închisoare, suspendată pentru 1 an termen de probă; prin sentința Judecătorei Cahul din 17.12.2009 a fost încetat procesul penal în baza art. 362 alin. (1) Cod penal, fiind eliberat de răspundere penală conform art. 55 Cod penal /f.d.42/; a fost tras la răspundere contravențională de 8 ori /f.d.40/; a manifestat căința sinceră și a realizat consecințele negative ale faptei săvârșite, nu prezintă pericol pentru societate, este stabilită o circumstanță atenuantă – căința sinceră; lipsa circumstanțelor agravante, de comportamentul acestuia de înainte și după săvârșirea infracțiunii; considerând necesar de a-i aplica pedeapsa mai blândă, ceva mai apropiată de limita minimă, în formă de închisoare pe termen de 06 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai aspre, în privința inculpatului nu se constată, or, pedeapsa stabilită răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs notează că pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a se statua că *s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale*, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 și 90 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor și condițiile de aplicare a institutului suspendării condiționate, limitele în raport de circumstanțe agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului.

La caz, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dat răspuns argumentelor recurențelor privind individualizarea pedepsei, iar decizia cuprinde și temeiurile pentru care a fost micșorat termenul pedepsei cu închisoarea și termenul de probațiune, fiind explicat că prima instanță stabilind pedeapsa maximă prevăzută de lege și termenul de probațiune

aproape de limita maximă, nu a motivat această soluție, nu a ținut cont de principiul proporționalității și echității pedepsei penale.

Astfel, Colegiul consideră că în speță individualizarea pedepsei corespunde legii penale, iar pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă, raportată la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja de comiterea altor infracțiuni.

Privitor la recursul avocatului Saganscaia Oxana în numele inculpatului, prin care a solicitat aplicarea unei soluții mai blânde, Colegiul penal reține că simplul motiv că recurentul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerându-o prea aspră, nu reprezintă o eroare de drept și nu poate servi ca circumstanță pentru casarea deciziei recurate. Mai mult decât atât, după cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la pronunțarea deciziei recurate, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a acesteia nu s-au stabilit.

Colegiul penal respinge drept nefondate argumentele apărării precum că instanța la individualizarea pedepsei nu a luat în considerație solicitarea apărării privind aplicarea pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, or analizând constatările instanței de apel se apreciază că la caz instanța a făcut o analiză amplă a personalității inculpatului cât și a circumstanțelor în care a avut loc comiterea infracțiunii, concluzionând inaplicabilitatea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității, or practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, și că caracterul infracțiunilor, implicând repetate fapte de conducere a mijlocului de transport fără a deține permis de conducere, comportă un pericol social mai accentuat, pericol care urmează a fi anihilat prin aplicarea unei pedepse mai severe din rândul celor alternative prevăzute de lege.

Mai mult, criticile formulate de procuror și avocat au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale și în instanța de apel și cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1, iar argumentele invocate de recurenți nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare în sensul rejudecării deciziei instanței de apel, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în

corespondere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art. 6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7. În temeiul celor expuse, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele enunțate mai sus, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursurile ordinare declarate sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul-șef interimar al Procuraturii de circumscripție Cahul, Caragherghi Mariana și de către avocatul Saganscaia Oxana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 iunie 2022, în cauza penală în privința lui *Niculita Vadim xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la **03 februarie 2023**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie